

14. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ξ

“ τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ’ ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 εἶη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδώδῃ
 ἠδὲ μέθυ γλυκερὸν κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσι,
 δαίνυσθαι ἀκέοντ’, ἄλλοι δ’ ἐπὶ ἔργον ἔποιεν· 195
 ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔ τι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὐχομαι εὐρειάων,
 ἀνέρος ἀφνειοῖο πάϊς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι 200
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφεν ἠδ’ ἐγένοντο
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ’ ὠνητὴ τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Κάστωρ Ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 ὅς τὸτ’ ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὧς τίετο δήμῳ 205
 ὄλβῳ τε πλούτῳ τε καὶ νιάσι κυδαλίμοισιν.
 ἀλλ’ ἦ τοι τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Ἀΐδαο δόμους· τοὶ δὲ ζῶην ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο,
 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἰκί’ ἔνειμαν. 310
 ἠγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ’ ἐμῆς ἀρετῆς, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ’ ἤδη πάντα λέλοιπεν·
 ἀλλ’ ἔμπης καλάμην γέ σ’ οἶομαι εἰσορόωντα
 γιγνώσκειν· ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. 215
 ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ’ ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνορίην· ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε
 ἄνδρας ἀριστήας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,